בס"ד

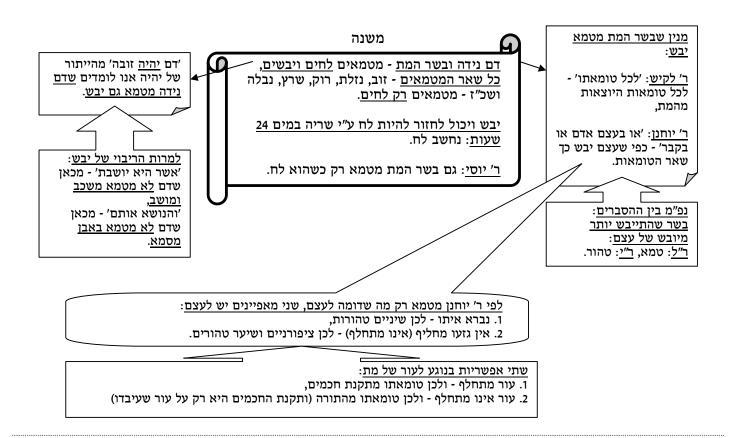
נידה נד: (תחילת הפרק) עד נו. (מול 'מתניתין' ברש"י)

ביאורי מושגים

אבן מסמא - חפץ טמא שנמצא מעל אדם או כלי טהור מטמאו מדין טומאת משא. אם החפץ הטמא נמצא מעל אבן כבדה כך שאין משמעות לנשיאת הטהור את הטמא - אין כאן

אם החפץ הסמא נמצא מעל אבן כבדה כן שאין משמעות לנשיאת הסהוד את הסמא - אין כא משא ואין כאן טומאה.

כל זה נכון ברוב הטומאות. בזב וחבריו המצב שונה. בזב 'אבן מסמא' נחשב נשיאה. למרות שאין משמעות לנשיאה בכל זאת זה נחשב משא.

צריך את שני הלימודים כיוון:

 אם לא היה שום לימוד - היינו מטהרים את הזוב - זאת כפי שראינו בשעיר לעזאזל שלמרות שמטמא את המשלח הוא עצמו אינו טמא,
אם היה רק את הלימוד השני - היינו לומדים ממנו על עניין אחר

(שצריך 2 ראיות כדי שיטמא טומאת 7)

מניין שהזוב מטמא במגע ובמשא כמו זב: 'זובו טמא' - מלמד שהזוב טמא,

'הזב את זובו' - מכאו שטומאת הזוב זהה לטומאת הזב.

מניין שרוק ושאר יציאות הפה והאף מטמאים במגע ובמשא כמו זב: 'וכי ירוק הזב בטהור':

ירוק' - מכאן שרוק טמא.

'<u>וכי</u>' - מכאן ששאר יציאות האף והפה טמאות.

בטהור, 2 מכאן ש:1. צריך שה<u>רוק יגע</u>בטהור, 2. מכאן ש<u>רוק מטמא במשא (</u>כולל את הבגדים '<u>יבטהור'</u> מכאן שיטומאת מגע מטמאת גם את בגדי האדם הנוגע (בניגוד למגע נבלה).

<u>ההו"א של הגמרא</u>: כמו בחליצה

כך גם כאן - טומאת רוק נובעת

מ<u>מעשה היריקה</u> ולא מהרוק

לפי הו"א זו אדם שירקו עליו ייטמא גם אם הרוק לא פגע בו!

עצמו.

מה מעמד נזלת

, אם יוצאים מהפה - נחשבים מעיין (כיוון שמעורב בהם רוק), אם יוצאים מהאף - נחשבים משקה, רב: אם יוצאים מהפה - נחשבים מעיין

(הם עצמם מעיין בלי קשר למה שמעורב הם) <u>ר' יוחנן</u>: גם אם יוצאים מהאף נחשבים מעיין

